

OLIVER HEYN

DAŇ ZA ÚSPĚCH JE
NESPOKOJENOST

STÁLE JE LEPŠÍ
30 LET
O NĚČEM
NEŽ
70 LET
O NIČEM

OLIVER
HEYN
.com

JSI
DIVNÝ

DOJEMNÝ PŘÍBĚH PODLE SKUTEČNÉ UDÁLOSTI

JSI DIVNÝ

Oliver Heyn

JSI DIVNÝ
Oliver Heyn

Text © 2016 Oliver Heyn

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © Oliver Heyn, 2017

Fotografie na obálce: Tomáš Raszka

<http://www.tomasraszka.cz>

Korektury textu: Vladimíra Krejčíková

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-118-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-119-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-120-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Kapitola první

JSI DIVNÝ

Jmenuji se Benedikt Heyn. Narodil jsem se v Praze roku 1990. O čtyři minuty později spatřil světlo světa i můj jednovaječný bratr Adam.

Náš táta nám zemřel v našich čtyřech letech. Na zákeřnou formu rakoviny.

Vzpomínka na mého otce mi zůstala jen jedna: malý model oranžového auta, který mi dal táta tehdy do dlaně – v nemocnici, kde umíral.

Smrtí otce se maminka uzavřela vůči okolnímu světu a byla tu jen pro nás dva.

S bráchou se máme moc rádi, ale celý život si přitom navzájem říkáme: „*Jsi divný.*“ Totiž... je to divné, když mám bráchu, který vypadá úplně stejně.

Bratr byl vždy a ve všem nejmíň o jeden krok přede mnou. Měl vždy dospělejší a racionálnější uvažování. Byl také klidnější povahy a mnohem více citlivý, někdy možná až přecitlivělý. Byl jsem to ale já, kdo podle nepsaného pravidla řídil náš vnitřní svět.

Už odmalička to chodilo tak, že jsme příliš přátel neměli. Mezi svými vrstevníky jsme nebyli oblíbení a čelili jsme neustálému posměchu. Posmívali se naší podobnosti. Opravdu málokdo nás od sebe dokázal rozeznat. Nikdy jsme to spolužákům nezazlívali, když si nás krutě dobírali jen proto, že jsme jednovaječná dvojčata. Jejich posměch nás však trápil. A tak se stalo, že jsme každý den utíkali z nepříliš přátelské reality do našich snů a představ.

Snílci jsme byli oba stejní. Snili jsme o krásném velkém světě, plném úspěchů a peněz. Nikdy jsme se nechtěli smířit s naší tehdejší realitou, ani si začít třeba jen zvykat na chudý život plný posměchu a hloupých komentářů.

Život jednovaječných dvojčat v mnoha směrech není *jednoduchý*.

Citová vazba mezi námi byla hodně silná. Nikdy jsme si to nechtěli přiznat, ale byli jsme tu takřka jen jeden pro druhého. Občas jsme se v něčem neshodli, ale žádný z nás nikdy nevyvolal hádku mezi námi dvěma. Vlastně největší rozvrat nastával ve chvílích, když jsme začali

řešit naše pihy... kdo z nás jich má víc. Takových dětinských roztržek bylo více, to zase ano.

Odmala jsme se zajímali o to, proč se lidi k sobě chovají, tak jak se chovají, zajímali jsme se o psychologii a mezilidské vztahy. Snad už v našich čtrnácti letech se naší nejoblíbenější hrou stala hra na soudce a advokáta: vyhrál ten, kdo dokázal nejrozumněji „uargumentovat“ toho druhého bez nejmenšího náznaku agrese.

Adam se mezi jiným značně zajímal také o to, jak vypadáme – a tuhle velkou starost měl za nás za oba. Neexistovaly špinavé boty nebo zmačkané tričko. Co kdybych byl náhodou nevhodně oblečen, a nějaká holka si mě s ním spletla!

Oba jsme byli štíhlí a vysokého vzrůstu, světle hnědé oči... a velká spousta pih. Nechávali jsme se stejně ostříhat a často jsme nosili ve stejný den stejný outfit. Rádi jsme mátlí a provokovali okolí.

Byli jsme středem pozornosti téměř všude. Dělal nám to často moc dobře. Zvláště holky se o nás zajímaly opravdu hodně. Platonickou lásku jsme měli snad každý týden novou. Možná právě to vyvolávalo až nenávistnou rivalitu spolužáků vůči nám... „*Zatracení pihatí zrzci!*“ To byla

věta, kterou jsme od našich spolužáků slyšeli asi nejčastěji.

Maminka jako samoživitelka moc vysoký rozpočet na měsíc neměla, a tak jsme byli nuceni žít velmi skromně. Snažili jsme se přivydělat nějaké peníze po brigádách. Jednou jsme trhali vstupenky do kina, jindy rozdávali letáky. Z každého výtěžku jsme chtěli mamince pomoci, a tak jsme jí vždy aspoň malou finanční částkou přispěli na domácnost.

Maminka dala naší výchově vše, co mohla a uměla. Vnímala nás ovšem jako tým o jednom hráči. Málokdy nás oslovila jménem. Celý život jsme byli jen „kluci“ – nebyl tu Ben ani Adam.

Škola tehdy pro mě byla naprostou ztrátou času. Tak jsem to viděl já. Maminka měla samozřejmě odlišný názor. Měl jsem špatný prospěch, hlavně z matematiky. Nebyl jsem samozřejmě sám. Adamovo chápání matematiky se moc nelišilo od mého nechápání. Zato jsme oba měli rádi zeměpis, rádi jsme pátrali v mapách světa, kam se vydáme jednou na cesty.

Byli jsme s bráchou toho názoru, že co si budeme potřebovat spočítat, to si spočítáme. Existuje přeci kalkulačka. Ujišťovali jsme se navzájem, že rovnice stejně nikdy potřebovat nebudeme, a kdyby náhodou, někdo je pro nás přeci vyřeší.

Maminka byla z našeho „nadhledu“ poněkud zoufalá. Domluvila pro nás pro oba doučování matematiky, které ovšem vedlo jen k další ztrátě našeho času a maminčiných peněz. Snaha se však cenila a se čtyřkou z tohoto úžasného předmětu jsme základní devítiletku šťastně dokončili. Povinná školní docházka byla konečně za námi.

Společně jsme dále nastoupili na čtyřletý učební obor *Řízení gastronomického a hotelového provozu*. S prospěchem ze základní školy jsme neměli moc na výběr, a navíc se nám to zdálo zajímavé. Nejpozději ve třiceti jsme se viděli jako manažeři velkého hotelového řetězce. Byli jsme s bratrem úplně posedlí vzhlížením hodně hodně vysoko. Byli jsme ve svých představách o naší budoucnosti neskromní.

Velmi nás bavily cizí jazyky. Němčinu jsme ovládali výborně, protože babička z matčiny

strany byla Němka. Odmalička na nás mluvila jen německy.

Díky znalosti cizího jazyka, a současně i díky jistému pochopení ze strany našich učitelů, že nás nechtěli rozdělit, jsme se na školní praxi dostali oba do luxusního restaurantu na Starém Městě, v centru Prahy.

Poprvé v životě jsme vstoupili do krásného a velmi vznešeného prostředí oné restaurace. Pro mne to bylo místo, kde se setkávají jen ti úspěšní, bohatí a slavní. Byl jsem naprosto fascinován luxusním interiérem, způsobem stolování, chováním personálu...

A již od prvního dne mé praxe v tomto podniku jsem si uvědomoval, že se nikdy nesmírím s tím, že bych měl celý život jen uvádět hosty ke stolu.

Bylo nám 15 let. Stáli jsme v prostorné, spoře osvětlené kanceláři, stěny byly obloženy tmavým dřevem a celé místnosti dominoval masivní stůl, za nímž hrdě seděla majitelka tohoto podniku.

Byla to velmi pohledná dáma. Na druhé straně místnosti seděl za konferenčním stolem její manžel.

Paní Schwarzová nám položila otázku: „*Kde se, kluci, vidíte za 5 let?*“ Ani jednoho z nás nepřekvapila a okamžitě jsme oba zareagovali.

„*Na vašem místě, paní Schwarzová,*“ zněla má odpověď. Adam odvětil prakticky stejně: „*Za vaším stolem, paní Schwarzová.*“ V ten moment nastalo pět nejdelších vteřin v mém životě. Tvářili jsme se oba zcela vážně.

Majitelka zaměřila svůj přimhouřený pohled na Adama. „*Bene, jak to se mnou mluvíte, uvědomujete si vůbec, jak se chováte?*“ řekla rozčíleným hlasem.

„*Ano, uvědomujeme, paní Schwarzová. Ale Ben jsem já! A vy koukáte celou dobu na Adama.*“

Vtom se rozezněl v místnosti pobavený mužský smích. „*Kluci, koukejte padat, ať vás tu nevidím,*“ řekl pan Schwarz, a stále mu cukaly koutky smíchy.

Až s odstupem času jsem si uvědomil, že jsme to byli my, kdo odcházel z této situace jako vítěz. Měli jsme sice v dané chvíli více štěstí než rozumu, ale byl jsem přesvědčen, že jsme paní Schwarzovou zaujali. Možná naší přílišnou sebevěrou, a možná ještě více naší podobností.

Byla to velmi elegantní dáma. Sebevědomí měla na rozdávání a pro ostré slovíčko nešla daleko. Nejvíce mě ale tehdy zaujaly její temně hnědé, bystré oči. Její ustavičně podezíravý pohled, naprosto sebejistá chůze na vysokých podpatcích a její parfém na mě působily jako afrodisiakum.

V mých očích to byla velká dáma a pojal jsem k ní obdiv. Taková „luxusní dáma“, a vlastnila takový luxusní restaurant!

Byl podzim roku 2005. V restaurantu se konalo setkání rodičů a učňů z naší školy, kteří sem chodili na praxi. Včetně nás dvou s bráchou nás přišlo sedm. Naše maminka pozvání přijmout nechtěla: připadalo jí to tam moc „nóbl“, a nejspíš v takové restauraci nikdy předtím nebyla. Vymlouvala se, že nemá nic společenského na sebe. S bráchou jsme to ale nevzdávali a maminku stále přemlouvali, až nakonec i přemluvili, a ona přišla. Byli jsme rádi, a moc jsme si přáli, aby si užila hezký večer.

Večer to byl příjemný. Prostorem restaurantu se z reproduktorů tiše nesla klavírní sonáta.

Poprvé jsem se tehdy cítil jako úspěšný mladý muž. Alespoň tedy na tento jeden jediný večer.

Bylo sedm hodin a restaurace byla téměř obsazena. Občas jsem si všiml pohledů od jiných stolů na mě a na Adama. Lidé nikdy nepřestanou být fascinováni jednovaječnými sourozenci. Oba jsme to milovali.

Od jednoho stolu k nám však plynuly pohledy ještě intenzivnější. Oba jsme si toho všimli. U stolu seděly dvě ženy, jejichž věk jsme tipovali tak na čtyřicet let. Byly elegantně oblečené a jejich pohledy se stále setkávaly s našimi.

Evidentně jsme byli i jejich hlavním tématem. Aniž jsme to tušili, nastával právě klíčový okamžik našeho života.

„*Proč na nás neustále tak koukaj?*“ řekl rozpačitě Adam. Nevěnoval jsem jeho slovům přílišnou pozornost, protože jsem v tu chvíli sledoval hlavně naši hostitelku, paní Schwarzovou. Ta sebevědomým krokem procházela mezi stoly a ptala se hostů, jestli je vše v pořádku a zda jim chutná. Byla si velmi dobře vědoma svého přitažlivého vzhledu, kterého dokázala patřičně využít. Mnohý host se za ní pootočil.

Její charisma bylo pro mne magické. Mohl jsem na ní oči nechat. Vůbec jsem si nechtěl připustit, že by to nemohlo vyjít. Nevnímal jsem fakt, že jsem jen učeň a ona majitelka luxusního restaurantu, a ani ten obrovský věkový rozdíl. Čím dál víc jsem si začínal uvědomovat, že veškeré mé myšlenky se točí kolem představy mého prvního sexu právě s ní.

Brácha měl pravdu. Byl jsem do ní zahleděný a měl „jen ten jeden“ cíl. No, bylo mi patnáct let...

Zrovna když se mé fantazie ubíraly tím nejnaivnějším směrem a hlavou mi letěly všemožné nemravnosti, přinesl číšník k našemu stolu bílé víno, které pila máma, a pro nás Colu se slovy: „*Toto vám posílají dámy z trojky.*“ Maminka situaci vůbec nepochopila a začala se nenápadně zajímat, kde že je ten stůl číslo tři. Pohled maminky jsem nasměroval ke stolu, kde seděly ty dvě dámy.

„*To jsou ty dvě paní, co na nás s bráchou tolik koukají a pozorují nás,*“ řekl jsem mamince.

„Je to velmi neslušné, takhle okatě se na někoho dívat... Pokud něco chtějí, mají sem přijít a říct mi to,“ odpověděla mi maminka nevrlym hlasem.

Dámy z trojky, jako kdyby to slyšely, během chvíle stály obě u našeho stolu. Adam mi v rychlosti jen špitl: „Mrkej na to, zrzku, to jsou baby!“ Jedna byla brunetka, krátké vlasy, kostýmek, štíhlá, druhá blondýna, vlasy do culíku, štíhlé postavy. Obě velmi elegantní.

Plynulou angličtinou na nás spustila jedna z nich: „Dobrý večer. Velmi se omlouváme, že vás vyrušujeme, a současně se omlouvám za nás obě, že jsme asi ne zcela vybíravým způsobem hleděly tady na mladé muže. Přijměte prosím velkou omluvu. Jsem šéfredaktorkou módního časopisu, Carole Leavitt.“

Druhá paní se nám představila jako Suzanne Rousseau: „... já zastupuji pařížskou modelingovou agenturu.“ Maminka se s tázavým pohledem obrátila na nás, protože anglicky nerozuměla. S bráchou jsme se synchronně usmáli a rychle jsme mamince poslední věty přeložili. „Můžeme si jít s nimi chvílku povídat, mami?“ dodal Adam.

„Zůstaňte oba, kde jste. Jistě nebudu vaší debatě nijak překážet. Budete mi překládat, abych jim rozuměla.“ Představili jsme maminku a poté i sebe samotné.

„Přisedněte a povězte mi, čím vás moji kluci tak zaujali...?“ zeptala se maminka s podezřivým tónem v hlase. Vše jsme překládali do angličtiny. Občas jsme si na nějaký výraz nemohli vzpomenout, a tak jsme i trochu improvizovali.

„Děkujeme za váš čas, paní Heynová,“ začala madame Leavitt.

Paní Rousseau plynule navázala. „Paní Heynová, osobně se setkávám s takovou situací poprvé. Nikdy neoslovuji potenciální modely přímo na ulici nebo po restauracích. Máte výjimečné chlapce. Jsem si tím naprosto jistá. Chlapci mají velkou šanci... jejich neuvěřitelná podoba, stejné grimasy, krásné úsměvy... Vyzařuje z nich sebevědomí, jsou velmi zajímaví. Opravdu jsem jimi nadšena, jistě jste na syny patřičně hrdá.“

Maminka začala rozpačitě. „Víte, snažím se kluky vychovat, jak nejlépe umím, a není to s nimi lehké. Mají svoji hlavu, a fungují jen společně.“

Někde jsem udělala ve výchově chybu. Kluci nejsou schopni fungovat samostatně. Snažím se je vést k dobrým mravům. Vychovávám je sama. To ano, jsem na ně pyšná, ale nevím, jestli bych byla za tohle ráda. Dost jsem toho četla o různých modelkách, a myslím, že takový svět není pro mé kluky vhodný...“

„Paní Heynová,“ reagovala paní Rousseau, „to je mi líto. Předpokládám, že chlapci ještě nejsou zletilí. Chtěla bych si s vámi pohovořit o potenciální nabídce pro vaše syny. Slibte mi, prosím, že ji alespoň zvážíte. Byla by to pro oba velká šance. Postarala bych se osobně o uvolnění chlapců ze školy na několik dní. V Paříži bych osobně dohlédla na jejich ubytování, na bezpečnost chlapců a ostatní záležitosti. Mohla byste se na mě spolehnout.“

Pokud projevíte zájem o setkání se mnou, tady je má navštívenka. Kdykoliv mi zavolejte a domluvme si schůzku. V Praze budu do pondělí.“

„Ještě jednou se omlouváme, Paní Heynová,“ doplnila ji madame Leavitt. „Nechtěli jsme vám narušit večer. Toto je však opravdu výjimečná situace. Ještě nikdy jsem se nesečkala s tak pohlednými a svým vzhledem tak zajímavými dvojčaty.“

Maminka si váhavě vzala navštívenku od paní Rousseau.

„*Děkuji. Popřemýšlím a proberu to s klukama,*“ odpověděla.

S bráchou jsme po celou dobu ani nedýchali. Hltali jsme každé slovo paní Rousseau. Když se začala zmiňovat o Paříži, jen jsme se na sebe podívali. Oba jsme věděli, jak obrovská je to šance.

Bylo nám s bráchou jasné, že se to mamince moc nezamlouvá. V duchu jsem se modlil, aby to hned celé nezavrhla.

Po zbytek večera toho maminka už moc nenamluvila. Bylo na ní znát, že celé to setkání jí nebylo příliš příjemné. Cítila se možná i trapně, že nemohla komunikovat sama – kvůli jazykové bariéře.

Byl jsem z celé události tak rozrušený, že jsem kupodivu úplně zapomněl sledovat hostitelku dnešního večera, paní Schwarzovou.

„*Brácha, tohle je velká příležitost. Uvědomuješ si to? Tohle bude naše vstupenka do světa, kde budeme oba možná jednou něco znamenat. Do*

velkého světa! Modeling je velká věc!“ řekl jsem nadšeným hlasem Adamovi.

„Co máma? Nemůžeme ji tu přeci nechat samotnou. Byla by smutná. Bude mít o nás strach,“ odvětil Adam.

„Zrzku, zapřemýšlej! Víš, jak moc bysme mámě mohli ale taky pomoci? Mohli bysme jí dávat nějaké peníze, co vyděláme. Pomohlo by jí to. Odpočine si od nás, no a ještě se stylově ulejeme ze školy!“ odpověděl jsem já.

„Neříkej mi pořád zrzku. Jsi divný. Musíme si s mámou sednout a vše s ní prodiskutovat. Záleží mi na tom!“ řekl rozhodným tónem Adam.

Kapitola druhá

HVĚZDIČKY

Letadlo do Paříže nám odlétalo z pražského letiště v 11:30. Nespali jsme skoro celou noc. Do desáté hodiny večerní jsme byli nuceni poslouchat mamčinu kázání a rekapitulaci slušného chování. Po zbytek noci jsme si společně představovali, co vše nás asi tak v Paříži čeká.

Byli jsme plni očekávání. Poprvé poletíme letadlem. Nové, neznámé město, nové tváře.

Maminka nás ráno doprovodila na letiště. Loučení se neobešlo bez jejích slz. Několikrát nezapomněla zopakovat, hlavně ať se všude slušně chováme a nikde jí neděláme ostudu a hlavně abychom se jí v pořádku vrátili.

Adam měl z letu trochu strach. Při startu letadla mě chytil za ruku: „Řekni mi, že se nám nic nestane.“ Podíval jsem se mu do očí: „Nestane. Určitě se nám nic, bráško, nestane.“ Na ten moment nikdy nezapomenu. Na výraz v jeho očích. Nebyl tam jen strach z letu. Bylo tam ještě něco navíc. V té chvíli jsem si uvědomil, jak moc

mám svého bratra vlastně rád a jak jsem na něm závislý.

Po dobu celého letu jsme mluvili o mamince a o snaze, kterou jsme museli vynaložit na to, aby nás do Paříže samotné pustila. Opravdu nebylo jednoduché už jen přesvědčit ji, aby se ozvala té paní, od níž dostala v restauraci vizitku. Ke schůzce pak naštěstí došlo a paní Rousseau mamince vše vylíčila jako naprosto normální a krátký výlet do Paříže.

„Vítáme vás na letišti Charles de Gaulle v Paříži,“ ozvalo se z palubního rozhlasu po celé kabině letadla.

V příletové hale nás již čekal řidič s cedulkou nad hlavou, „HEYN BROTHERS“.

„Podívej, támhle je,“ řekl natěšeným hlasem Adam, jakmile si všiml řidiče s naším jménem.

Cesta z letiště trvala necelou hodinu. Celou jízdu autem do hotelu jsme velmi emotivně prožívali, neustále jsme si z okna za jízdy na něco ukazovali. Byli jsme ze všeho pěkně vykulení. Řidič byl moc sympatický Hispánec. Stále nás pozoroval ve zpětném zrcátku. Za cestu několi-

krát prohodil lámanou angličtinou: „*Neuvěřitelná podoba*“.

Agentura nám zamluvila hotel ve čtvrti Passy v šestnáctém pařížském obvodu. Do hotelu jsme vstupovali se zatajeným dechem. Byli jsme trochu nervózní, ale řídili jsme se přesně instrukcemi, které jsme dostali od paní Rousseau.

Vše prozatím proběhlo bez komplikací, co se ubytování týkalo.

Měli jsme pokoj ve čtvrtém patře s výhledem na město. Než jsme začali zkoumat hotelový pokoj, napsali jsme mamince esemesku.

Jsme v pořádku v hotelovém pokoji, mami. Let byl v pohodě. Za chvíli půjdeme na první setkání s paní Rousseau. Zatím Ahoj. Máme tě rádi.

Maminka nám před odletem několikrát říkala, abychom se jí ozývali několikrát denně. Určitě na zprávu od nás netrpělivě čekala. Na její odpověď jsme my naopak nečekali dlouho.

Ahoj kluci, hlavně mi na sebe dávejte pozor. Nikam nechodte sami. A koukejte zase brzo napsat. Posílám pusu. Máma.

„Podívej, tady mají koupelnu velkou jako náš pokoj, co máme doma,“ křičel na mě Adam z koupelny do pokoje. Stál jsem mezi balkónem a pokojem a jen hleděl do dálky.

Stále jsem tomu všemu nemohl pořádně uvěřit. Kluci z pražského sídliště v luxusním hotelu v Paříži. Sami, bez mámy. Adam přišel z koupelny a zeptal se mě: „*To budeme v Paříži vždy bydlet v tak krásném hotelu, když tu budeme?*“

„*No tak to si, brácha, nemyslím, ale né že by mně to vadilo, tady bydlet!*“ odpověděl jsem mu a usmál se na něj.

V 16:00 jsme měli být v hotelovém lobby, kde si nás měla vyzvednout paní Rousseau z agentury.

Byla naplánována brzká večeře. Měli jsme být představeni jistým lidem z agentury, pro kterou paní Rousseau pracovala.

Na zítřejší den nám naplánovali focení Photo-Booku v ateliéru.

Jednu věc jsem stále nechápal. Jak je možné, že si může být paní Rousseau námi tak jistá? Jistá naším úspěchem...

Bál jsem se, že je můžeme zklamat, a nakonec zklamat i samy sebe.

Velmi nám na tom záleželo, abychom udělali na první schůzce dobrý dojem. Oblékli jsme se oba do bílé košile a modrých jeansů. Stejně jsme se učesali a použili oba stejný parfém CK One.

Adam na závěr zkontroloval čistotu bot a celkový dojem z našeho vzhledu. Pak jsme se plni očekávání vydali do lobby na domluvené setkání.

„Podívej, kanape ve výtahu. To asi když bys pozval nějakou holku a nemohl to vydržet, než dojedete do pokoje,“ řekl jsem s úsměvem Adamovi.

„Bože, taky pořád myslíš jen na jedno. Jsi divný,“ odsekl mi Adam.

Hotelová hala byla velmi prostorná. Procházeli jsme kolem několika barů a restaurací. Celkově na nás prostředí hotelu působilo velmi příjemným a luxusním dojmem.

Posadili jsme se poblíž hlavního vchodu do hotelu, aby nás paní Rousseau nemusela hledat,

a kochali se prostředím. Ani jeden z nás jsme v tak krásném hotelu ještě nikdy nebyli.

Nečekali jsme dlouho a paní Rousseau přišla s malým zpožděním a s omluvou, že cestování autem po Paříži je mnohdy nevyzpytatelné.

„*Vítám vás v Paříži, kluci. Jaký byl let? A jak se vám líbí váš pokoj?*“ zeptala se nás paní Rousseau.

„*Dobry den. Máme koupelnu velkou jak náš pokoj v Praze,*“ odpověděl nadšeně Adam.

„*No a ve výtahu tu mají pohovku,*“ řekl jsem paní Rousseau já.

„*Tak to jsem moc ráda, že se vám tu líbí. Zvu vás teď, kluci, na večeři. Nechala jsem pro nás rezervovat stůl v jedné dobré restauraci. U večeře poznáte jednu z mých kolegyň, a také kolegu z agentury. Promluvíme si o vás, a také poznáte lidi, kteří se budou o vás později starat,*“ ujišťovala nás paní Rousseau.

Mluvila anglicky velmi dobře, ale příliš rychle. Poprosili jsme ji, jestli by s námi mohla mluvit o něco pomaleji. Rozuměli jsme jí vlastně vše, ale mluvila na nás zkrátka moc rychle.

Vyšli jsme společně před hotel. Paní Rousseau nechala stát své auto před vchodem do hotelu. Nikdy jsme se nevezli tak krásným a prostorným vozem. Bylo to bílé Audi A8. Cesta byla velmi svižná a za pár minut jsme vystoupili před restaurací.

Interiér restaurace byl nádherný. Líbil se nám více než pražský restaurant paní Schwarzové. Byl více stylový.

U stolu už nás čekali zmiňovaní lidé z agentury. Paní Rousseau nás začala seznamovat se všemi přítomnými. Jejich pohledy byly zvědavé a dočkali jsme se od všech hezkého a vstřícného přivítání.

Poznali jsme bookera Jeana. Paní nám byla představena jako Anne. Byla to Image konzultantka. Jean se nás hned zeptal, zdali mluvíme francouzsky, nebo jestli upřednostňujeme komunikaci v angličtině. Francouzštinu jsme neovládali vůbec. Německy jsme uměli u stolu pro změnu jen my dva. Opět jsme poprosili, aby na nás všichni mluvili pomalu, abychom konverzaci v angličtině zvládali.

Slova se ujala paní Rousseau a ze všeho nejdříve začala vyprávět svým kolegům, jak nás objevila.

„S Carole Leavitt jsme byly v Praze v restauraci. Když jsme si objednávaly, všimla jsem si na druhé straně restaurace těch kluků. V prvním momentě jsem si říkala, že mám vidinu. Asi hodinu jsme s Carole na kluky zíraly a stále jsme si nevěřícně říkaly, jak jsou si podobní. Obě jsme se shodly na tom, že kluky oslovíme.

No a tak jsem kluky oslovila. Na modelingovém nebi se právě objevily dvě nové hvězdičky,“ zněla její slova.

Její kolegové s úsměvem poslouchali její vyprávění a souhlasně přikyvovali. A řekli jí, že se nediví, že nás paní Rousseau oslovila i na tak netradičním místě. Prý by to udělali také.

S ubíhajícím časem se sezení dostávalo ke konkrétnějším debatám o našem osudu.

Paní Rousseau začala. *„Kluci, nikdo vás do ničeho nenutí. Berte to tak, že se vám naskytla příležitost, jaká se může naskytnout téměř v každém scénickém oboru. Každá věc má ovšem své klady, a současně i zápory.*

Asi největší problém bych viděla s vaším studiem v Praze. Jsem si jinak jistá vaším úspěchem.“

„*Máš pravdu,*“ navázal Jean. „*Kluci můžou mít před sebou slibnou kariéru. Jsou hodně zajímaví. Nemám obavy z nedostatku atraktivních zakázek. Jsem zvědav na zítřejší fotozkoušky a jak dopadne PhotoBook.*“ Pak se Jean podíval na nás a začal mluvit přímo k nám. „*Jste vzhledově velmi zajímaví chlapci. To, že jste nerozeznatelná dvojčata, tedy alespoň pro mě, je další vaše velké plus. Opravdu na sebe dokážete upoutat hodně velkou pozornost.*“

„*Jsem si klukama jistá. Jsou skvělí. Myslím, že po zítřejším focení se má slova jen potvrdí,*“ dodala paní Rousseau.

Slyšeli jsme ten večer tolik chvály a komplimentů! Nepopírám, že nám to dělalo dobře. Myslím, že ani já, ani brácha jsme o ničem nepochybovali. V Praze jsme před odletem do Paříže leželi hodiny na internetu a pátrali po referencích a informacích o agentuře, která nás měla zastupovat, odměnou za exkluzivní smlouvu.

Přece jen jsem se zeptal: „Můžete být prosím konkrétnější? Co si máme třeba představit pod pojmem atraktivní zakázka? Přiznávám, že nás s bráchou trochu zaráží, jak jste si všichni jistí našim úspěchem.“

„Zajisté, kluci,“ odpověděla paní Rousseau. „Je dobře, že se ptáte. Budete se objevovat v módních časopisech v různých koutech světa. O spolupráci s vámi se jistě budou zajímat módní domy velmi zvučných jmen. Předváděli byste na módních přehlídkách. Můžete se stát tváří mnoha produktů. Svět modelingu je, chlapci, opravdu pestrý.“

A co se týče vašeho honoráře, bavíme se zde o roční smlouvě na exkluzivní zastoupení naší agenturou v hodnotě sto padesát tisíc EUR.“

Jen jsme oba polkli. Snažili jsme se udržet nehnutý výraz ve tváři, předstírat, že nejsme překvapeni. Tolik peněz jsme si nedokázali ani představit, natož pomyslet, že bychom si tak astronomickou částku mohli sami vydělat.

„Kluci, nechci od vás v žádném případě definitivní odpověď, ale co na to říkáte?“ zeptala se nás nakonec paní Rousseau.

Bylo to pro nás obrovské vypětí. Vlastně jsme v ten moment nevěděli, jak se máme tvářit, a už vůbec ne, co bychom měli odpovědět.

Adamovi se začala kutálet slza po tváři a řekl: *„To budeme moct udělat mámě velkou radost. Že jo?“* Podíval se dlouhým tázavým pohledem mně do očí a očekával moji souhlasnou odpověď.

„Ano,“ řekli jsme synchronně a podívali se na paní Rousseau.

Usmívala se. *„Myslím, že se domluvíme... a budeme spolupracovat. Musíme to ale vše ještě říct mamince. Musíme si s ní o tom všem promluvit.“*

Ve tvářích všech přítomných zavládl výraz spokojenosti. A u paní Rousseau jsem si všiml pocitu úlevy.

Domluvili jsme si časový rozvrh na zítřek. Po večeri nás pak paní Rousseau odvezla zpět do hotelu.

„Jaký máš pocit z dnešního sezení?“ zeptal jsem se Adama.

„Víš, kolik kluků a holek na světě by chtělo dosáhnout toho, co my jsme zvládli během jedné

večeře? Měli jsme opravdu štěstí. Jen mám trochu obavy z jedné věci. Jak to vše budeme vysvětlovat doma mámě...? Snad to všechno zvládneme.“

„*Máš pravdu, brácha. Měli jsme velké štěstí. Nezapomeň, že máš mě, a já zase tebe. Jsme dva, a na vše budeme spolu. Vše zvládneme, hvězdičko,*“ odpověděl jsem s úsměvem Adamovi.

Po zbytek večera jsme si povídali o tom, co by na to asi řekli spolužáci, kdyby se to dozvěděli. Kolik nenávisti a nepřejícnosti by kolem nás bylo. To bychom asi neustáli...

Polemizovali jsme také nad školou.

Přemýšleli jsme. Jak to nejlépe podat a všechno vysvětlit mamince?

Rychle jsme mamince ještě společně napsali textovou zprávu, že jsme v pořádku, a šli jsme spát – s velkým očekáváním, co nového přinese zítřejší den v ateliéru.

Nervozitou ze zítřejšího focení a díky všem zážitkům z celého dnešního dne jsme však nemohli vůbec usnout. „*Brácha? Spíš?*“ zeptal jsem se tichým hlasem Adama.

„Ne. Nemůžu vůbec usnout, jsem z toho všeho úplně hotový. Sto padesát tisíc eur! To jsme ty pihy docela slušně zpeněžili, co? Ty jo, co všechno si budeme moct koupit...!“

Focení v ateliéru byla zábava. Bavilo nás to moc. Fotograf byl opravdový profesionál. Jako jeden z mála se vůbec nepozastavil nad naší podobností. Nekladl nám žádné otázky toho typu, zda máme stejné otisky prstů, ani jiné podobné dotazy, na které jsme byli s bráchou díky jejich četnosti už alergičtí.

V průběhu focení a při pauzách nám fotograf ukazoval náhledy fotografií. Musím podotknout, že nám to na nich opravdu slušelo. Zeptal se nás také, jaký žánr hudby rádi posloucháme, jestli rádi tancujeme.

Vzhledem k tomu, jakou hudbu jsme měli s Adamem rádi, jsme na tanec moc nebyli. Sluchátka v uších jsme měli skoro pořád, ale zněla nám tam většinou vážná hudba nebo filmové orchestrální melodie.

Fotograf po nás chtěl, abychom mu zatančili. Snažili jsme se mu vyjít vstříc a začali jsme tančit na hudbu, která v ateliéru zněla. Naše kreace,